

GERGELY ÁGNES

Döntés Folignóban

*Hajnalra elfogyott az olaj.
Senki sem világított az úton.
Odabenn a szürkület felboltozta
a kulcslyukat. Talán egyszer
bejön valaki. Az imazsámoly felett
az angyal arcán halotti maszk.
Félt ránézni. Tudta, hogy előbb-utóbb
megszűnik a rejtély, de azt nem sejtette,
hogy ilyen gyorsan kiműlik a rejtélyérzékelés –
az árokról, amelyben mások meglapulnak,
azt mondjuk, negatív oltár, Atlantisz,
sír, hol nemzet süllyed el, fuit Ilium,
komoran széténekeljük a tragédiát,
de a vesénk nem éli azt a tüzet,
a víz merevségét, a záróizmok
szégyenét, a lapulást. Szertartás
lesz a pusztulásból. Elbeszéljük.
Az angyal szárnya két sziklarajz.
Harsona szól, a kulcslyukakban
mindenütt kulcsok forognak,
éled a karavánút, a fák kettesével
nyújtóznak egyet, s a léggökök közé
beszorult mozgástérben vétkes nyüzsögnek,
mint a férgek. Riadtan fölemelkedett,
nem látta a halotti maszkot,
sem a sziklarajzot, a kulcsokat sem,
álmában elhangzott szavaiból
savas lepedék maradt a szájában,
mint az epilepsziásnak. Kinyúlt az ablakon
a lámpásért. A bujdosók végett olajat kell
szereznie; a fény a rablókra is vetül – de
az út nem borulhat sérelembe.
Ilium nem süllyedhet el. Szárnyas
kulcs forgott a zárban.
Távolról morajlott a föld.*